

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984477536/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

hun smilede godt for sig, og det var det smil, hun var blevet forlovet på.

Den syttenårige Emilie, kælebarnet, så meget mere opvakt ud, hendes opdragelse havde også været friere, hvad man snart mærkede på hendes sprog og bevægelser. Øjnene var ret vågne, og næsen endte i en ganske morsom spids. Tænderne var faerens; da hun var fjorten år, kunde hun ikke længere tygge med højre side, femten år gammel heller ikke med venstre; det følgende år tyggede hun alene med fortænderne, og nu havde hun munden fuld af ilde plejede, forlorne tænder.

Lige som man skulde til at drikke kaffe, hørtes ovenover en råbende stemme, der lo og skreg og ramsede op; det kunde være en, der læste leksjer, eller en indespærret sindssyg. Fru Lind så op og smilede:

»Kald på din broer, Lilli.«

»Han er nok ved at lære en eller anden humoristisk historie udenad,« sa fru Therkelsen, »det er jo nu hans fornøjelse.«

Moderhjærtet opfattede straks den der liggende spydighed, som måske var skjult for andre, og i samme øjeblik kom fru Laursen for skade at tilføje, idet hun tænkte på Laursen:

»Det er en underlig tidsfordriv for en mand.«

»Bernhard er i grunden en meget alvorlig natur,« henvendte fru Lind sig til Therkelsen, »mere end man måske tror, når man ikke hender ham.«

Det vilde Therkelsen gjerne tro.

»Ja,« sa overlæreren med et udtryk af upartisk videnskabelighed, »han har en hel ejendommelig ævne til at trøste, endog i højere grad end sin broer.«

»Det er da kedeligt,« syntes fru Laursen, »for som præst vil studenten jo få mere brug for at trøste, synes jeg da.«

Fru Lind ligesom smilede: »En præst har altid noget